

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 1Nt/11/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214010192
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Ivan
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2014:4214010192.1

Uznesenie

Okresný súd Komárno v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Kaňu a prísediacich Márie Svrčekovej a Mgr. Edity Zahorecovej v trestnej veci odsúdeného H. X. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. a iné, o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej Okresným súdom Komárno pod sp. zn. 2T/69/2012, na verejnom zasadnutí v Komárne 17. júla 2014, takto

rozhodol:

Podľa § 399 ods. 2 Tr. por. súd návrh odsúdeného Jozefa Kamenického, nar. 2. augusta 1983, na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom Okresného súdu Komárno z 24. januára 2013, č.k. 2T/69/2012-434, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre z 26. marca 2013, č.k. 1To/28/2013-465, právoplatným 26. marca 2013, z a m i e t a, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Komárno z 24. januára 2013, č.k. 2T/69/2012-434, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre z 26. marca 2013, č.k. 1To/28/2013-465, právoplatným 26. marca 2013, bol H. X. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. (v bode 1/) a zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák. a prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Tr. zák. (v bode 2/) na skutkovom základe uvedenom v citovanom rozsudku, za čo mu bol uložený (okrem iného) pri aplikácii tzv. asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. ako aj mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo

výmere 8 rokov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Odsúdený podal návrh na povolenie obnovy konania vo vyššie označenej trestnej veci vo výroku o treste písomným podaním doručeným súdu 23. apríla 2014, ktorý vo svojej podstate odôvodnil nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011 (účinný 21. decembra 2012), ktorým ústavný súd vyslovil za rozpornú s Ústavou Slovenskej republiky časť tzv. asperačnej zásady zákonne vyjadrenej v § 41 ods. 2 Tr. zák. spôsobom, ktorý je v prospech odsúdených, ktorým bol v trestnom konaní trest ukladaný za použitia tejto zásady, pričom odsúdenému bol uložený trest za použitia tzv. asperačnej zásady.

Na verejnom zasadnutí konanom o jeho návrhu 17. júla 2014 odsúdený na návrhu zotrval. Súd vykonal dokazovanie výsluchom odsúdeného a oboznámením zabezpečených listinných dôkazov vrátane relevantného spisu týkajúceho sa jeho skoršieho odsúdenia.

Podľa § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o organizácii ústavného súdu“) ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť v zmysle čl. 125 Ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa Trestného poriadku.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo (okrem iného aj) právoplatným rozsudkom, sa povolí ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Ústavný súd nálezom z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, účinným 21. decembra 2012, vyslovil, že v § 41 ods. 2 Trestného zákona slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy.

Súd preskúmajúc návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania zistil, že odsúdenému bol v pôvodnom konaní v posudzovanej trestnej veci uložený trest odňatia slobody pri aplikácii § 41 ods. 2 Tr. zák., tj. pri aplikácii tzv. asperačnej zásady, teda podmienka obnovy konania uvedená v § 41b ods. 1 zákona o organizácii ústavného súdu bola splnená.

Súd však dospel k záveru, že neboli splnené podmienky obnovy konania uvedené v § 394 Tr. por., osobitne v jeho 1. odseku, tj. že v posudzovanej trestnej veci nevyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o treste, teda také,

vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Pri výklade ustanovenia § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii ústavného súdu, vychádzal súd z uznesenia ústavného súdu z 11. decembra 2013, sp. zn. I. ÚS 724/2013-10, a z právneho názoru v ňom vyslovenom.

Ústavný súd v uvedenom uznesení odmietol ako zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť sťažovateľa (odsúdeného v trestnom konaní), ktorou sa domáhal „práva na povolenie obnovy konania“ z dôvodu, že pri ukladaní trestu v pôvodnom konaní u neho bola použitá tzv. asperačná zásada v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák., neskôr v časti nálezom ústavného súdu vyslovená za protiústavnú, po tom, ako jeho návrh na povolenie obnovy konania bol všeobecnými súdmi (na oboch stupňoch) zamietnutý, vyslovujúc názor, že súd v danom prípade je povinný bez ďalšieho obnovu konania povoliť.

Ústavný súd argumentácii sťažovateľa v uvedenom uznesení neprisvedčil, pričom síce konštatoval, že „novou skutočnosťou, ktorá v čase rozhodovania nebola súdu známa, je nález Ústavného súdu SR z 28. novembra 2012 č. k. PL. ÚS 106/2011, ktorým bola zrušená veta za bodkočiarkou v ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák. a strata účinnosti vyššie citovanej časti § 41 ods. 2 Tr. zák. je dôvodom obnovy konania“, avšak ďalej uviedol, že : „V tomto smere však treba uviesť, že táto nová skutočnosť nie je automaticky dôvodom na povolenie obnovy konania. Táto skutočnosť súdu skôr neznáma musí byť hodnotená z hľadiska jej vplyvu na prípadný nepomer uloženého trestu k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, čo vyplýva z ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por.

„Výklad ustanovenia § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 394 ods. 1 Trestného poriadku (pozn. ktoré vyslovili súdy oboch stupňov rozhodujúce o návrhu) plne rešpektuje požiadavku jednosmerného pôsobenia právnych noriem a nemožno ho označiť za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený. Naopak, v dôsledku opačného výkladu, ktorý prezentuje sťažovateľ vo svojej sťažnosti, by došlo k nadbytočnému, formálnemu a neúčelnému prehodnocovaniu právoplatných rozhodnutí v trestných veciach, ktoré by boli na základe návrhov odsúdených bez ďalšieho preskúmania, napriek tomu, že už v konaní o obnove konania je zo všetkých okolností zrejmé, že obnovenie konania nemôže pre odsúdeného prívodiť iný, resp. priaznivejší výsledok.“

Vychádzajúc z uvedeného právneho názoru ústavného súdu, ktorý podľa názoru súdu prekonáva skoršie stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 26. novembra 2013, Tpj 44/2013, poukazujúc na postavenie ústavného súdu v súdnom systéme Slovenskej republiky ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti hierarchicky nadradeného všeobecným súdom (a teda aj najvyššiemu súdu), v danom prípade prezentujúcom výklad účinkov (vlastných) nálezov a zákona o organizácii ústavného súdu, mal súd za to, že je právom súdu rozhodujúcim o návrhu na povolenie obnovy konania skúmať, či sú v konkrétnom prípade splnené podmienky obnovy konania uvedené v § 394 Tr. por., a v prípade ich nesplnenia je právom súdu takýto návrh zamietnuť.

Po preskúmaní návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania v jeho prospech vo výroku o treste, dospel súd k záveru, že podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por. u neho splnené neboli.

V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v predmetnej trestnej veci súd ukladal odsúdenému trest za 2 samostatné skutky (ktoré sú 3 trestnými činmi) spáchané vo viacčinnom súbehu, z ktorých jeden je obzvlášť závažným zločinom, jeden zločinom a jeden prečinom.

Súd pri ukladaní trestu v pôvodnom konaní vychádzal z trestnej sadzby odňatia slobody uvedenej v § 172 ods. 2 Tr. zák., tj. 10 až 15 rokov odňatia slobody. Pri aplikácii tzv. asperačnej zásady v danom čase (pred účinnosťou vyššie citovaného nálezu ústavného súdu) bolo tak na mieste ukladať odsúdenému trest odňatia slobody v trestnej sadzbe odňatia slobody nad 15 rokov do 20 rokov odňatia slobody.

Súd konajúci v pôvodnom konaní pri ukladaní trestu aplikoval mimoriadne zmierňovacie ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák., na základe ktorého odsúdenému uložil trest pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby vo výmere 8 rokov odňatia slobody. Navyše odsúdeného na výkon trestu zaradil podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, čo je taktiež mimoriadne ustanovenie, v dôsledku čoho z hľadiska spôsobu výkonu trestu bol odsúdený zaradený do ústavu s miernejším režimom výkonu trestu, nakoľko inak Trestný zákon predpokladá v § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. pri odsúdení páchatel'a obzvlášť závažného zločinu s jeho zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

V súčasnej dobe, po účinnosti vyššie citovaného nálezu ústavného súdu, prichádza do úvahy uloženie odsúdenému trestu v sadzbe 10 až 20 rokov odňatia slobody. Z hľadiska tejto trestnej sadzby pôvodne uložený trest predstavuje aj v súčasnosti trest uložený pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Marginálne súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že aj v zmysle vyššie citovaného stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu (hoci ako bolo vyššie vysvetlené súd sa prednostne spravoval vyššie citovaným uznesením ústavného súdu) aj najvyšší súd, hoci vyslovil názor, že v dôsledku nálezu ústavného súdu je nevyhnutné povoliť obnovu konania bez ďalšieho, z tohto záveru vyvodil výnimku, že v prípade, ak odsúdenému, ktorému bolo v pôvodnom konaní na mieste ukladať trest pri aplikácii tzv. asperačnej zásady, bol však trest ukladaný pri použití mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák., v takomto prípade sa obnova konania nepovolí.

Súd tak dospel k názoru, že trest odsúdenému uložený v pôvodnom konaní je primeraný a zodpovedajúci vyššie uvedeným kritériám aj po nadobudnutí účinnosti citovaného nálezu ústavného súdu a jeho ďalšie mimoriadne zmiernenie nie je dôvodné.

Zohľadňujúc tak najmä množstvo zbiehajúcich sa trestných činov, ich závažnosť a osobné pomery odsúdeného, súd dospel k záveru, že v pôvodnom konaní odsúdenému uložený trest odňatia slobody je primeraný a napriek vyššie citovanému nálezu ústavného súdu, ktorý síce je skutočnosťou súdu skôr neznámou, však u odsúdeného nejde o skutočnosť, ktorá by súčasne mohla sama o sebe alebo

v spojení so skutočnosťami už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o treste. Nemožno taktiež konštatovať, že uložený trest by bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu (resp. viacerých trestných činov) alebo k pomerom páchatel'a, alebo že uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, v dôsledku čoho súd zistil, že u odsúdeného neboli splnené podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Na základe uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení, spravujúc sa vyššie rozvedenými úvahami, súd návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania postupom podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu môže podať sťažnosť odsúdený a prokurátor do
vyhlásenia na tunajší súd.

3 (troch) dní od jeho